ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 10. apríla 2008 *

Vo veci C-442/06,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 26. októbra 2006,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: D. Recchia a M. Konstantinidis, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Talianskej republike, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci G. Fiengo, avvocato dello Stato, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: taliančina.

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans, sudcovia L. Bay Larsen, K. Schiemann, J. Makarczyk a C. Toader (spravodajkyňa),

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednávaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou Komisia Európskych spoločenstiev navrhuje, aby Súdny dvor určil, že Talianska republika si tým, že prijala a zachovala účinnosť legislatívneho dekrétu č. 36 z 13. januára 2003 (riadna príloha GURI č. 40 z 12. marca 2003), zmeneného a doplneného zákonným dekrétom č. 203 z 30. septembra 2005 (GURI č. 230 z 3. októbra 2005, s. 4, ďalej len „legislatívny dekrét č. 36/2003“), ktorý preberá do vnútroštátneho

práva ustanovenia smernice Rady 1999/31/ES z 26. apríla 1999 o skládkach odpadov (Ú. v. EÚ L 182, s. 1; Mim. vyd. 15/004, s. 228), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 až 14 uvedenej smernice.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

2 Smernica 1999/31 má podľa svojho článku 1 za cieľ ustanoviť opatrenia, postupy a pokyny na predchádzanie alebo obmedzovanie, pokiaľ je to možné, negatívnych vplyvov skládkovania odpadov na životné prostredie.

3 Článok 2 obsahuje zoznam definícií, na ktoré táto smernica odkazuje. Uvádza najmä pojmy odpady a skládky, pričom posledné menované znamenajú miesta na ukladanie odpadu na pôdu alebo do pôdy. V článku 3 smernica 1999/31 stanovuje svoju pôsobnosť, uvádzajúc, že v zásade sa týka všetkých skládok, ktoré sú uvedené v jej článku 2.

4 V článkoch 4 a 6 smernica 1999/31 rozdeľuje skládky do troch kategórií, a to na skládky nebezpečného odpadu, skládky odpadu, ktorý nie je nebezpečný, a skládky inertného odpadu, a uvádza, aké odpady môžu byť prijímané v týchto troch kategóriách skládok.

5 Pokiaľ ide o odpad a nakladanie s ním, ktoré nie je akceptovateľné na skládkach, táto smernica v článku 5 ods. 1 uvádza, že „najneskôr do dvoch rokov odo dňa [prebratia uvedenej smernice] členské štáty vypracujú národné stratégie pre realizáciu redukcie množstva biologicky odbúrateľného odpadu idúceho na skládky a túto stratégiu oznámia Komisii“, a v uvedenom článku 5 ods. 2 stanovuje lehoty na zavedenie tejto redukcie odpadov.

6 Článok 10 smernice 1999/31 stanovuje predpisy týkajúce sa nákladov skládkovania odpadov. Článok 11 a príloha II tejto smernice stanovujú pravidlá týkajúce sa postupov akceptovania odpadov na skládky, článok 12 a príloha III uvedenej smernice stanovujú predpisy týkajúce sa kontrolných a monitorovacích postupov vykonávaných na skládkach a článok 13 tej istej smernice sa týka postupu uzatvárania skládok a starostlivosti o skládky po skončení ich prevádzky.

7 Smernica 1999/31 v článkoch 7 až 9 stanovuje postup povolenia nových skládok. Rovnako podriaďuje existujúce skládky osobitným opatreniam. V tejto súvislosti článok 14 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty prijmú opatrenia na zabezpečenie toho, aby skládky, ktorým bolo vydané povolenie alebo ktoré už boli v prevádzke v čase transpozície tejto smernice, nemohli pokračovať v prevádzke, pokiaľ nebudú podľa možnosti čo najskôr uskutočnené nižšie uvedené kroky, najneskôr však do ôsmich rokov odo dňa ustanoveného v článku 18 ods. 1:

a) do jedného roka odo dňa stanoveného v článku 18 ods. 1 prevádzkovateľ pripraví a predloží príslušnému orgánu na schválenie plán úpravy skládky, vrátane

podrobných údajov uvedených v článku 8, a všetky nápravné opatrenia, ktoré bude potrebné podľa prevádzkovateľa vykonať pre splnenie požiadaviek tejto smernice s výnimkou požiadaviek v bode 1 prílohy I;

b) po predložení plánu úpravy skládky príslušné orgány prijmú na základe zmieneného plánu a tejto smernice konečné rozhodnutie o tom, či prevádzka skládky môže pokračovať. Členské štáty prijmú v súlade s článkom 7 písm. g) a 13 potrebné opatrenia na čo najrýchlejšie zatvorenie tých skládok, ktorým nebolo podľa článku 8 vydané povolenie pokračovať v prevádzke;

c) na základe schváleného plánu úpravy skládky povolí príslušný orgán potrebné práce a ustanoví prechodné obdobie na dokončenie plánu. Každá existujúca skládka musí do ôsmich rokov odo dňa stanoveného v článku 18 ods. 1 spĺňať požiadavky tejto smernice, s výnimkou požiadaviek uvedených v bode 1 prílohy I;

d) i) do jedného roka odo dňa stanoveného v článku 18 ods. 1 sa budú články 4, 5 a 11 a príloha II vzťahovať na skládky nebezpečného odpadu;

ii) do troch rokov odo dňa ustanoveného v článku 18 ods. 1 sa na skládky nebezpečného odpadu začne uplatňovať článok 6.“

8 Článok 18 smernice 1999/31 stanovuje lehotu na jej prebratie takto:

„1. Členské štáty uvedú do účinnosti najneskôr do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti tejto smernice zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Bezodkladne o tom informujú Komisiu.

…“

9 Táto smernica sa stala účinnou 16. júla 1999. Lehota na prebratie uvedená v jej článku 18 uplynula 16. júla 2001.

10 Rada Európskej únie prijala 19. decembra 2002 rozhodnutie Rady z 19. decembra 2002, ktorým sa stanovujú kritériá a postupy pre prijímanie odpadu na skládky odpadu podľa článku 16 a prílohy II smernice 1999/31/ES (Ú. v. ES L 11, s. 27; Mim. vyd. 15/007, s. 314).

Vnútroštátna právna úprava

11 Legislatívny dekrét č. 36/2003 preberá do talianskeho práva súhrn ustanovení smernice 1999/31.

12 V článku 5 uvádza najmä, že regióny majú v lehote jedného roka od nadobudnutia jeho účinnosti vypracovať a prijať program redukcie množstva biologicky odbúrateľných odpadov nachádzajúcich sa na skládkach. Stanovuje tiež lehoty, ktoré majú byť dodržané s cieľom postupnej redukcie týchto odpadov na skládkach. Článok 6 legislatívneho dekrétu č. 36/2003 preberá ustanovenie smernice 1999/31 týkajúce sa odpadov neprijímaných na skládkach, zatiaľ čo jeho článok 11 stanovuje pravidlá postupu týkajúceho sa prijatia odpadov na skládky.

13 Článok 17 tohto legislatívneho dekrétu s nadpisom „Prechodné a záverečné ustanovenia“, ktorý stanovuje predpisy týkajúce sa nakladania s existujúcimi skládkami, uvádza:

„1. Skládky už povolené ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto dekrétu môžu až do 31. decembra 2006 prijímať odpady, pre ktoré boli schválené.

2. Za dodržania podmienok a obmedzení prijateľnosti stanovených rozhodnutím medziministerského výboru z 27. júla 1984, uverejneným v riadnej prílohe [GURI] č. 253 z 13. septembra 1984…, je odstránenie v nových skládkach povolené do 31. decembra 2006, pokiaľ sa týka:

a) pri skládkach pre inertné odpady odpadov predtým odosielaných na skládky druhej kategórie, typu A;

b) pri skládkach pre odpady, ktoré nie sú nebezpečné, odpadov predtým odosielaných na skládky prvej a druhej kategórie, typu B;

c) pri skládkach pre nebezpečné odpady odpadov predtým odosielaných na skládky druhej kategórie, typu C, a tretej kategórie.

3. V lehote šiestich mesiacov od nadobudnutia účinnosti tohto dekrétu držiteľ povolenia uvedeného v odseku 1 alebo ním poverený prevádzkovateľ skládky predloží príslušnému orgánu plán úpravy skládky v závislosti od kritérií uvedených v tomto dekréte, vrátane finančných záruk uvedených v článku 14.

4. Odôvodneným rozhodnutím príslušný orgán schvaľuje plán uvádzaný v odseku 3, povoľuje pokračovanie v činnosti skládky a určuje práce na uvedenie do súladu, podmienky na ich vykonanie a konečnú lehotu na ich dokončenie, ktorá nemôže byť v žiadnom prípade neskoršia ako 16. júl 2009. …

5. V prípade zamietnutia plánu uvedeného v odseku 3 príslušný orgán uvádza podmienky a lehoty uzatvorenia skládky podľa článku 12 ods. 1 písm. c).

…“

14 Rozhodnutie medziministerského výboru z 27. júla 1984, na ktoré odkazuje článok 17 ods. 2 legislatívneho dekrétu č. 36/2003, uvádza zaradenie skládok do troch kategórií. Skládky druhej kategórie, typu C, a skládky tretej kategórie, na ktoré odkazuje predmetný článok 17 ods. 2 písm. c), sú skládkami, ktoré sú určené na prijímanie toxických a nebezpečných odpadov (body 4.2.3.3 a 4.2.4 predmetného rozhodnutia).

Konanie pred podaním žaloby

15 V nadväznosti na sťažnosť poukazujúcu na nesprávne prebratie smernice 1999/31 legislatívnym dekrétom č. 36/2003 Komisia 17. októbra 2003 zaslala Talianskej republike výzvu, v ktorej uvádzala, že tento legislatívny dekrét nie je v súlade s článkami 2, 5, 6, 10, 13 a 14 predmetnej smernice. V úvodnej časti listu Komisia zdôraznila, že pripomienky v ňom uvádzané „[nevylučujú] skutočnosť, že do pozornosti talianskych orgánov [môžu] prípadne byť dané ďalšie otázky".

16 Talianska republika odpovedala na túto výzvu dvomi oddelenými nótami, s dátumami z 12. decembra 2003 a z 28. januára 2004.

17 Komisia 9. júla 2004 zaslala uvedenému členskému štátu doplňujúcu výzvu, v ktorej vyjadrila pochybnosti o správnosti prebratia nielen článkov smernice 1999/31 uvádzaných v pôvodnej výzve, ale aj článkov 3, 4, 7 až 9, 11 a 12 tej istej smernice. Komisia okrem iného vyzvala Taliansku republiku, aby predložila informácie

o presnom počte skládok, na ktoré neboli uplatniteľné ustanovenia uvedenej smernice týkajúce sa nových skládok, ako aj svoje pripomienky v lehote dvoch mesiacov od doručenia doplňujúcej výzvy.

18 Keďže Komisia nepovažovala vysvetlenia predložené Talianskou republikou za dostatočné, zaslala jej 19. decembra 2005 odôvodnené stanovisko. V tomto stanovisku zobrala späť určité výhrady formulované v pôvodnej výzve a potvrdila výhrady založené na nesúlade vnútroštátnych ustanovení týkajúcich sa existujúcich skládok so smernicou 1999/31. Komisia tiež Talianskej republike uložila prijať opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s týmto stanoviskom v lehote dvoch mesiacov od jeho doručenia.

19 Keďže Komisia nepovažovala argumenty predložené Talianskou republikou v odpovedi na predmetné odôvodnené stanovisko v jej nóte z 28. februára 2006 za presvedčivé, podala túto žalobu.

O žalobe

O námietke neprípustnosti založenej na vadách konania pred podaním žaloby

20 Talianska republika sa dovoláva vady postihujúcej konanie pred podaním žaloby, ktorá vedie k neprípustnosti žaloby Komisie. Poznamenáva, že táto inštitúcia zmenila uvádzané žalobné dôvody. Hoci v pôvodnej výzve, pokiaľ ide o nakladanie s existujúcimi skládkami, Komisia uplatňovala nesúlad legislatívneho dekrétu č. 36/2003

s článkom 14 smernice 1999/31, v doplňujúcej výzve sa dovolávala porušenia článkov 2 až 14 tej istej smernice. Uvedený členský štát rovnako zdôrazňuje, že už do pôvodnej výzvy Komisia vložila formuláciu, podľa ktorej, pokiaľ ide o súlad vnútroštátnej právnej úpravy preberajúcej smernicu 1999/31 s uvedenou smernicou, môžu neskôr vzniknúť „nové pochybnosti". Vloženie tejto formulácie umožnilo Komisii zmeniť žalobné dôvody uvádzané proti členskému štátu podľa jej požiadaviek a bez toho, aby bola povinná začať nové konanie o nesplnení povinnosti. Okrem toho rozšírenie doplňujúcej výzvy o nové žalobné dôvody prinášalo so sebou porušenie povinnosti lojálnej spolupráce uvádzanej v článku 10 ES.

21 Komisia napáda existenciu takéhoto porušenia, keďže doplňujúca výzva zasielaná Talianskej republike mala za cieľ pridať nové žalobné dôvody alebo zmeniť žalobné dôvody, ktoré už boli uvádzané. Na špecifikovanie toho, čo bolo uvedené vo výzve, a na doplnenie analýzy odpovede vnútroštátnych orgánov Komisia zasiela dotknutému členskému štátu odôvodnené stanovisko. Naopak, podľa článku 226 ES na rozšírenie uvádzaných žalobných dôvodov Komisia zasiela uvedenému členskému štátu doplňujúcu výzvu, ku ktorej má členský štát možnosť uviesť svoje argumenty.

22 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry predstavuje riadny priebeh konania pred podaním žaloby základnú záruku požadovanú Zmluvou o ES nielen kvôli ochrane práv členského štátu, ale aj kvôli záruke, že predmet sporu eventuálneho súdneho konania bude zreteľne vymedzený. Z tohto účelu vyplýva, že výzva má za cieľ na jednej strane vymedziť predmet sporu a uviesť členskému štátu, ktorý je vyzvaný predložiť svoje pripomienky, údaje potrebné na prípravu jeho obrany a na druhej strane umožniť mu prispôsobiť sa predtým, než vo veci bude konať Súdny dvor (rozsudky z 13. decembra 2001, Komisia/Francúzsko, C-1/00, Zb. s. I-9989, bod 54, a z 5. novembra 2002, Komisia/Nemecko, C-476/98, Zb. s. I-9855, body 46 a 47).

23 Komisia zaslala Talianskej republike doplňujúcu výzvu, určiac tomuto členskému štátu novú lehotu na predloženie jeho pripomienok, predtým, ako mu zaslala odôvodnené stanovisko založené na tých istých žalobných dôvodoch, ako boli žalobné dôvody uvedené v doplňujúcej výzve. Komisia preto neoslabila právo na obhajobu, keďže Talianskej republike bolo umožnené pripraviť si obranu pred doručením odôvodneného stanoviska.

24 V dôsledku toho táto námietka neprípustnosti uvedená Talianskou republikou musí byť zamietnutá.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článkov 2 až 14 smernice 1999/31 vyplývajúcom z jej oneskoreného prebratia

Argumentácia účastníkov konania

25 Komisia uvádza, že z dôvodu oneskoreného prebratia smernice 1999/31, ku ktorému došlo až 27. marca 2003 s nadobudnutím účinnosti legislatívneho dekrétu č. 36/2003, hoci k tomuto prebratiu malo dôjsť pred 16. júlom 2001, bolo podľa talianskeho práva zaobchádzanie so skládkami povolenými medzi 16. júlom 2001 a 27. marcom 2003 zaobchádzaním vyhradeným pre už existujúce skládky a nie prísnejším zaobchádzaním, stanoveným pre nové skládky. Talianska republika teda, pokiaľ ide o skládky, porušila články 2 až 14 tejto smernice, pretože tieto články nemali byť uplatňované

na všetky uvedené skládky, ktoré naopak mali byť považované za nové. Talianske orgány sa tak vedome rozhodli porušiť predmetné ustanovenia Spoločenstva, lebo aj pri oneskorenom prebratí uvedenej smernice mohli a mali podriadiť tie isté skládky zaobchádzaniu vyhradenému tou istou smernicou pre nové skládky.

26 Komisia dodáva, že skutočnosť uvádzaná počas správneho konania, že Talianska republika uprednostňovala jednostranne vyčkať na prijatie rozhodnutia 2003/33/ES, neodôvodňuje oneskorenie prebratia smernice 1999/31. Toto prebratie nezávisí nijakým spôsobom od existencie takéhoto aktu, keďže podľa tej istej smernice členské štáty majú používať vnútroštátne kritériá zhodné s ustanoveniami prílohy II tejto smernice.

27 Talianska republika uvádza v prvom rade námietku neprípustnosti tohto žalobného dôvodu, uvádzajúc, že Komisia sa nemôže obrátiť na Súdny dvor na základe oneskorenia prebratia smernice 1999/31, keďže preberací legislatívny dekrét bol prijatý pred začatím konania pred podaním žaloby a že toto oneskorenie predstavuje skutkovú okolnosť, ktorú nie je možné napraviť.

28 V druhom rade tento členský štát uvádza, že predmetné oneskorenie so sebou prinieslo potrebu podriadiť, z dôvodov čisto technických a administratívnych, skládky povolené medzi dátumom uplynutia lehoty na prebratie smernice 1999/31 a dátumom nadobudnutia účinnosti legislatívneho dekrétu č. 36/2003 povinnostiam stanoveným touto smernicou vo vzťahu k existujúcim skládkam. Pre tieto skládky, ktoré už obsahovali určité množstvo odpadov, bolo potrebné stanoviť prechodné obdobie, počas ktorého mali držitelia oprávnení na prevádzkovanie pristúpiť k ich

úpravám. Tento prechodný režim okrem toho zodpovedal potrebe nevytvárať pre podnikateľské subjekty, ktoré už mali takéto povolenia ku dňu nadobudnutia účinnosti predmetného legislatívneho dekrétu, situáciu nerovnosti. Predmetný režim bol v každom prípade mimoriadne prísny a stanovoval záväznú lehotu na predloženie plánu úpravy kratšiu, než je lehota stanovená smernicou 1999/31.

Posúdenie Súdnym dvorom

29 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti uvádzanú Talianskou republikou, založenú na absencii záujmu na konštatovaní oneskoreného prebratia smernice 1999/31, je potrebné poznamenať, že žalobné návrhy tejto žaloby, najmä v rozsahu, v akom sa zakladajú na jej prvom žalobnom dôvode, smerujú ku konštatovaniu nie takéhoto oneskorenia, ale nesúladu prechodných ustanovení legislatívneho dekrétu č. 36/2003 s touto smernicou, pokiaľ ide o zaobchádzanie so skládkami otvorenými počas obdobia plynúceho od dátumu uplynutia lehoty na prebratie uvedenej smernice do dátumu nadobudnutia účinnosti tohto legislatívneho dekrétu.

30 Ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, členský štát, ktorý neprebral smernicu Spoločenstva v stanovenej lehote a voči ktorému je začaté konanie o nesplnení povinnosti, ktorého predmetom nie je táto nečinnosť, ale nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z tejto smernice, sa nemôže dovolávať skutočnosti, že neprijal opatrenia potrebné na prebratie uvedenej smernice, na namietanie proti prípustnosti žaloby, a teda proti tomu, aby Súdny dvor skúmal návrh smerujúci k určeniu takéhoto nesplnenia povinnosti (rozsudok z 11. augusta 1995, Komisia/Nemecko, C-431/92, Zb. s. I-2189, bod 23).

31 Námietka neprípustnosti prvého žalobného dôvodu založená na nedostatku záujmu Komisie na konaní musí byť preto zamietnutá.

32 Pokiaľ ide o dôvodnosť tohto žalobného dôvodu, je potrebné konštatovať, že ako bolo správne poznamenané zo strany Komisie a nebolo namietané zo strany Talianskej republiky, legislatívny dekrét č. 36/2003 nestanovuje uplatňovanie ustanovení týkajúcich sa nových skládok na skládky otvorené medzi dátumom uplynutia lehoty na prebratie smernice 1999/31 a dátumom nadobudnutia účinnosti tohto legislatívneho dekrétu, a to najmä článkov 2 až 13 predmetnej smernice. Naopak, stanovuje pre tieto skládky uplatňovanie zaobchádzania vyhradeného pre existujúce skládky, podriaďujúc ich pod postup úpravy uvádzaný v jeho článku 17.

33 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že členský štát sa nemôže dovolávať oneskoreného vykonania smernice z jeho strany na odôvodnenie nedodržania alebo oneskorenia pri vykonaní iných povinností uložených tou istou smernicou (pozri rozsudky z 13. apríla 2000, Komisia/Španielsko, C-274/98, Zb. s. I-2823, bod 22, a z 8. novembra 2001, Komisia/Taliansko, C-127/99, Zb. s. I-8305, bod 45). Ak smernica, akou je smernica, ktorej sa týka prejednávaná vec, ukladá príslušným vnútroštátnym orgánom jednoznačné povinnosti, členské štáty, ktoré neprebrali túto smernicu, nemôžu byť považované za zbavené povinnosti dodržiavania týchto povinností po uplynutí lehoty na prebratie a nemôžu prechodným ustanovením vylúčiť uplatňovanie ustanovení predmetnej smernice. Priznať štátu takúto možnosť by znamenalo umožniť mu predĺžiť si lehotu prebratia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. augusta 1994, Bund Naturschutz in Bayern a i., C-396/92, Zb. s. I-3717, bod 19).

34 Z toho vyplýva, že Talianska republika mala na skládky povolené medzi 16. júlom 2001 a 27. marcom 2003 uplatňovať ustanovenia smernice 1999/31 týkajúce sa

nových skládok, uvádzané v jej článkoch 2 až 13. Preto si prijatím a zachovávaním účinnosti legislatívneho dekrétu č. 36/2003, ktorý vylučuje takéto uplatnenie, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z týchto článkov.

35 Navyše, uplatňujúc režim uvádzaný v článku 14 smernice 1999/31, týkajúci sa existujúcich skládok, na nové skládky, si tiež nesplnila povinnosti vyplývajúce z tohto článku.

36 Okrem toho dôvody uvádzané týmto členským štátom na odôvodnenie oneskoreného prebratia a uplatňovania smernice 1999/31, ktoré sa zakladajú na potrebe vyčkávania na prijatie rozhodnutia 2003/33, nie sú relevantné. Toto rozhodnutie má za cieľ spresniť predpisy týkajúce sa kritérií a postupov na prijímanie odpadu na skládky. Tieto predpisy sú uvedené v tejto smernici a ich uplatňovanie nie je podriadené prijatiu takéhoto rozhodnutia v zmysle článku 16 uvedenej smernice.

37 Preto sa prvý žalobný dôvod, ktorý Komisia uvádza na podporu svojej žaloby, musí považovať za dôvodný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 14 písm. d) bodu i) smernice 1999/31

Argumentácia účastníkov konania

38 Svojím druhým žalobným dôvodom Komisia uvádza, že článok 14 písm. d) bod i) smernice 1999/31, stanovujúci prechodné ustanovenia týkajúce sa skládok

nebezpečného odpadu, stanovuje, že články 4, 5 a 11, ako aj príloha II smernice sa uplatňujú od 16. júla 2002 na existujúce skládky, hoci legislatívny dekrét č. 36/2003 vôbec neuvádza uplatňovanie týchto ustanovení na tie isté skládky, naopak, vo svojom článku 17 ods. 2 písm. c) sa obmedzuje na stanovenie prechodných predpisov výlučne na nové skládky. Toto ustanovenie teda odporuje nielen článku 14 písm. d) bodu i) uvedenej smernice, ale aj ustanoveniam, ktoré majú byť uplatňované na existujúce skládky, a to najmä článkom 4, 5 a 11, ako aj prílohe II predmetnej smernice. Okrem toho talianska právna úprava uplatniteľná na posledné menované skládky pred nadobudnutím účinnosti tej istej smernice tiež nebola s ňou v súlade.

39 Talianska republika poznamenáva, že prípadné konštatovanie nesplnenia povinnosti vyplývajúce z tohto žalobného dôvodu jej neumožní prijať opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou 1999/31, keďže rozsudok Súdneho dvora, pokiaľ ide o prechodný režim pre skládky na nebezpečný odpad, bude vyhlásený po uplynutí lehoty stanovenej na 31. december 2006.

40 Pokiaľ ide o dôvodnosť tohto druhého žalobného dôvodu, uvedený členský štát zdôrazňuje, že článok 17 legislatívneho dekrétu č. 36/2003 správne preberá článok 14 písm. d) bod i) smernice 1999/31, keďže stanovuje uplatnenie jej článkov 4, 5 a 11 na existujúce skládky. Podľa odsekov 3 až 5 predmetného článku 17 prevádzkovatelia týchto skládok mali najneskôr 27. septembra 2003 predložiť príslušnému orgánu plán úpravy. Tento príslušný orgán mal schvaľovať tento plán so zreteľom na podmienky stanovené ustanoveniami preberajúcimi túto smernicu a týkajúcimi sa zaradenia skládok a podmienok umožňujúcich pokračovanie v ich činnosti pred 16. júlom 2009, čo bola lehota stanovená uvedenou smernicou na ukončenie úprav existujúcich skládok.

41 Okrem toho článok 17 ods. 2 písm. c) legislatívneho dekrétu č. 36/2003, uvádzaný zo strany Komisie, stanovuje prechodné ustanovenie, podľa ktorého nebezpečné odpady

určené podľa skoršej právnej úpravy, predchádzajúcej tomuto dekrétu, na skládky pre nebezpečné a toxické odpady, môžu byť prijaté na takéto skládky až do 31. decembra 2006. Podľa Talianskej republiky táto právna úprava, najmä vyhláška ministerstva č. 141 z 11. marca 1998 (GURI č. 108 z 12. mája 1998, s. 22), hoci nepreberá ustanovenia smernice 1999/31, stanovuje zákazy a osobitné postupy na prijímanie takýchto odpadov na predmetné skládky v súlade s predpismi stanovenými touto smernicou.

Posúdenie Súdnym dvorom

42 K záveru Talianskej republiky o prekážke konania je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa má existencia nesplnenia povinnosti posudzovať vo vzťahu k situácii členského štátu, aká existuje ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku. Aj v prípade, ak by nesplnenie povinnosti bolo následne odstránené, právny záujem na pokračovaní v konaní pretrváva po uplynutí uvedenej lehoty a spočíva najmä vo vytvorení základu pre prípadnú zodpovednosť členského štátu voči tým, ktorí budú uplatňovať svoje nároky vyplývajúce z predmetného nesplnenia povinnosti členským štátom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. marca 1992, Komisia/Grécko, C-29/90, Zb. s. I-1971, bod 12, a zo 14. apríla 2005, Komisia/Luxembursko, C-519/03, Zb. s. I-3067, body 18 a 19).

43 V prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že článok 17 ods. 2 písm. c) legislatívneho dekrétu č. 36/2003 obsahuje prechodné ustanovenie týkajúce sa skládok na nebezpečné odpady, ktoré, ako to potvrdila Talianska republika, bolo uplatniteľné rovnako na konci lehoty určenej tomuto členskému štátu na dosiahnutie súladu s odôvodneným stanoviskom, ktoré mu bolo zaslané Komisiou.

44 Okrem toho treba zdôrazniť, že na rozdiel od toho, čo uvádza predmetný členský štát, nesplnenie povinnosti vytýkané Komisiou sa zakladá na nesúlade viacerých ustanovení talianskeho práva uplatniteľných na predmetné skládky s právom Spoločenstva. Tieto ustanovenia zahŕňajú nielen ustanovenia uvádzajúce odpady, ktoré môžu byť prijaté na tieto skládky, pre ktoré legislatívny dekrét č. 36/2003 stanovuje podmienky prechodného zaobchádzania, ale aj ustanovenia týkajúce sa nakladania s odpadmi a postupu ich prijímania na skládky.

45 Z toho vyplýva, že druhý žalobný dôvod týkajúci sa porušenia článku 14 písm. d) bodu i) smernice 1999/31 je prípustný.

46 K dôvodnosti tohto druhého žalobného dôvodu je potrebné uviesť, že článok 14 písm. d) bod i) tejto smernice stanovuje, že články 4, 5 a 11, ako aj jej príloha II sa uplatňujú na existujúce skládky nebezpečného odpadu v lehote jedného roka od dátumu uplynutia lehoty na prebratie uvedenej smernice, čiže od 16. júla 2002. Uvedené ustanovenie takto nezávisle od trvania postupu úprav existujúcich skládok, ktorý sa má ukončiť 16. júla 2009, stanovuje krátku lehotu na uplatnenie predmetných ustanovení na tieto odpady.

47 Naopak, ako správne poznamenala Komisia, článok 17 ods. 2 písm. c) legislatívneho dekrétu č. 36/2003, ktorý stanovuje najmä prechodné ustanovenia týkajúce sa nakladania s nebezpečnými odpadmi, sa uplatňuje iba na nové skládky a nestanovuje žiadne prechodné ustanovenie na nakladanie s týmito odpadmi na existujúcich skládkach.

48 V rozpore s tým, čo uvádza Talianska republika, článok 17 ods. 3 až 5 legislatívneho dekrétu č. 36/2003 tiež neuvádzajú uplatňovanie článkov 4, 5 a 11, ako ani prílohy II smernice 1999/31 na tieto skládky od 16. júla 2002. Toto ustanovenie vnútroštátneho práva stanovuje iba postup úpravy, ktorý sa uplatňuje na všetky skládky, nezávisle od kategórie, do ktorej patria. Podľa uvedeného ustanovenia držiteľ povolenia na prevádzku skládky musí do šiestich mesiacov od dátumu nadobudnutia účinnosti tohto legislatívneho dekrétu predložiť plán úpravy príslušnému orgánu. Tento orgán povoľuje pokračovanie v činnosti skládky a určuje práce na uvedenie do súladu, podmienky na ich vykonanie a lehotu na dokončenie postupu. Úprava skládky musí byť ukončená pred 16. júlom 2009.

49 Okrem toho počas plynutia tohto prechodného obdobia umožňujúceho úpravu existujúcich skládok predpisy vnútroštátneho práva predchádzajúce legislatívnemu dekrétu č. 36/2003, ktoré sa týkali postupu odstránenia nebezpečných odpadov, hoci stanovovali osobitné ustanovenia na prijímanie týchto odpadov na skládky, nezabezpečovali úplné uplatnenie článkov 4, 5 a 11 smernice 1999/31 na skládky prijímajúce tieto odpady. Talianska republika v skutočnosti vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla, že táto vnútorná úprava nemala rovnaký obsah ako relevantné ustanovenia predmetnej smernice.

50 Z týchto úvah vyplýva, že druhý žalobný dôvod, ktorý Komisia uvádza na podporu svojej žaloby, sa musí tiež považovať za dôvodný.

51 V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že prijatím a zachovaním účinnosti legislatívneho dekrétu č. 36/2003, ktorý do vnútroštátneho práva preberá ustanovenia smernice 1999/31,

— v rozsahu, v akom tento legislatívny dekrét nestanovuje uplatnenie článkov 2 až 13 smernice 1999/31 na skládky povolené po dátume uplynutia lehoty na prebratie tejto smernice a pred dátumom nadobudnutia účinnosti predmetného legislatívneho dekrétu, a

— v rozsahu, v akom nezabezpečuje prebratie článku 14 písm. d) bodu i) uvedenej smernice,

si Talianska republika nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 až 14 smernice 1999/31.

O trovách

52 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Taliansku republiku na náhradu trov konania a Talianska republika nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Prijatím a zachovaním účinnosti legislatívneho dekrétu č. 36 z 13. januára 2003, v znení zmien a doplnení, ktorý preberá do vnútroštátneho práva ustanovenia smernice Rady 1999/31/ES z 26. apríla 1999 o skládkach odpadov,**

   — v rozsahu, v akom tento legislatívny dekrét nestanovuje uplatnenie článkov 2 až 13 smernice 1999/31 na skládky povolené po dátume uplynutia lehoty na prebratie tejto smernice a pred dátumom nadobudnutia účinnosti predmetného legislatívneho dekrétu, a

   — v rozsahu, v akom nezabezpečuje prebratie článku 14 písm. d) bodu i) uvedenej smernice,

   si Talianska republika nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 až 14 smernice 1999/31.

2. **Talianska republika je povinná nahradiť trovy konania.**

Podpisy